korszerűsítésével, hanem a líra új terrénumainak meghódításával is. Dokumentumversei a tárgyiasult költői szemlélet megnyilvánulásai, de elsősorban a *Verses állatvilág* és az *Írott képek* ciklusai érdemelnek figyelmet, ha a kísérletező ösztön moccanásait keressük. Több mint didakszis: nagyon is komoly költészet verssé formálni a gyermeki lélek csodálkozó megvillanását, midőn a természeti világot fölfedezi. Ha valamit mégis bírálni lehet e játékosan csapongó ritmikájú, a gyermekfolklór tisztaságát idéző, filmbe-képre kívánkozó lírában, nem az oktató szándék, inkább a személyesség megfogyatkozása. A képzőművészet szövegbe áttett látomásai viszont (Juhász Gyulának voltak az első világháború előtt hasonló kezdeményei!) műfaji változatosságukkal és — a társművészetek ihletése ellenére fejlődő — szuverén líraiságukkal lepnek meg. Van köztük ballada *(Lovas vezér)*, krónika *(Miniatúrák)*, legenda *(Szent és a szarvas)*, de valamennyi hibátlan történelmi illúziót ébreszt. Másodlagosságuk éppúgy nem jelent esztétikai lefokozottságot, mint a grafikában a könyvillusztráció.

Csanádi Imre költészete — vaskos terjedelmű, de még nagyobb értékű kötete a bizonyság rá — a történelem lírai birtoklásával, egyetemes érvényű mondandóival, példás formakultúrájával új magyar irodalmunk kiemelkedő teljesítményei közé tartozik. *(Magvető Kiadó, 1975.)*

GREZSA FERENC